

ΝΑ ΣΤΗΣΟΥΜΕ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ

Στις αρχές του φθινοπώρου και ανοίγοντας ουσιαστικά ένα νέο κύκλο προεκλογικής περιόδου, το πολιτικό προσωπικό της συγκυβέρνησης, διατυμπάνιζε προς όλες τις μεριές τα μεγαλεπήβολα σχέδια του, περί εξόδου από τα μνημόνια και απεμπλοκής από το ΔΝΤ. Από την άλλη ο έτερος επίδοξος διαχειριστής του κράτους, σηκώνοντας το γάντι, δήλωνε δύναμη σταθερότητας και εγγύησης για μια Ελλάδα της αξιοπρέπειας και της αλληλεγγύης. Δεν χρειάστηκαν παρά λίγες μέρες, το τριήμερο δηλαδή 14-16 Οκτώβρη, με την κατάρρευση των τιμών των ελληνικών ομολόγων, για να τα μαζέψουν και να συνεχίσουν σε αυτό που ξέρουν καλύτερα. Από τη μια δηλαδή, στην ένταση του δόγματος τρομοκρατίας και καταστολής από τη συγκυβέρνηση και από την άλλη στην απεγνωσμένη προσπάθεια διασφάλισης, από την αντιπολίτευση, της βεβαιότητας προς όλες τις μεριές (εντός και εκτός συνόρων) ότι το καθεστώς δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από μια ενδεχόμενη κυβέρνηση του σύριζα.

Και ενώ το κεντρικοπολιτικό σόου συνεχίζεται προσπαθώντας όλοι να μας πείσουν για τις αγνές τους προθέσεις, η κατασταλτική υστερία κλιμακώνεται. Το κράτος παράλληλα με τα απανωτά νομοθετήματα που οδηγούν στην εξαθλίωση ολόένα και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας, οξύνει την επίθεση σε όσους αντιστέκονται και ανάγει την τρομολαγνεία και τον κοινωνικό κανιβαλισμό σε βασικό εργαλείο παραγωγής πολιτικής.

Από τη μια, με την συνεχή αναβάθμιση του αστυνομοστρατιωτικού συμπλέγματος, επιδιώκεται η εξαφάνιση κάθε επιλογής αντίδρασης, η εξάλειψη κάθε εικόνας δυναμικής κοινωνικής αντίστασης από τις κοινωνικές αναπαραστάσεις. Και κύριος εχθρός σε αυτή τη μάχη είναι αυτοί που δηλωμένα στέκονται κόντρα στα σχέδια του ελληνικού καπιταλισμού, αυτοί που με το λόγο και την πράξη τους τάσσονται στην υπηρεσία της ταξικής πάλης και της κοινωνικής επανάστασης -από όποιο μετερίζι αγώνα επιλέγει ο καθένας-. Από την ωμή παρέμβαση Κικιλία στην εκδίκαση της αίτησης του Σάββα Ξηρού, την αντίστοιχη απαγόρευση της τηλεφωνικής παρέμβασης του Νίκου Μαζιώτη σε εκδήλωση για τον ένοπλο αγώνα, μέχρι και τις συλλήψεις του Πολύκαρπου Γεωργιάδη και της Στέλλας Αντωνίου -την οποία και βασάνισαν- για υποτιθέμενη παραβίαση περιοριστικών όρων, ο ολοκληρωτισμός του καπιταλισμού είναι εδώ! Τα αφεντικά του τόπου αυτή τη στιγμή δε χρειάζονται ούτε Μεταξάδες ούτε Παπαδόπουλους για να καταλύσουν τους νόμους της αστικής δημοκρατίας. Το αστικό δίκαιο είναι αποκλειστικά στα χέρια των ισχυρών και εφόσον τα αφεντικά παίζουν μόνο τους μπάλα στο πεδίο της ταξικής πάλης με αντίπαλο ένα αποπροσανατολισμένο, ανοργάνωτο και φοβισμένο νεοπρολεταριάτο, διαστέλλουν την ερμηνεία των νόμων κατά το δοκούν και χωρίς κανένα προκάλυμμα.

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΜΑΣ

ΚΟΝΤΡΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Από την άλλη μέσα από τη διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης, τα αφεντικά και το κράτος τους καλλιεργούν τον φόβο και την ήττα, και οργανώνουν μια κοινωνία φοβική, που τρέμει να βγει στο δρόμο, που τρέμει να διεκδικήσει το δικαίωμα της στη ζωή. Μια κοινωνία στην οποία ο φόβος είναι διάχυτος, διάσπαρτος, και ασαφής, και παραμένει να αιωρείται ελεύθερα και να μας στοιχειώνει όλους. Με την οριστική αθώωση των δουλεμπόρων της μανωλάδας, τις δολοφονίες των μεταναστών από κάθε λογής μπάτσους στα σύνορα και τον επ' αόριστον εγκλεισμό τους στα σύγχρονα νταχάου, με τον υπό συζήτηση νόμο για ξήλωμα των ήδη στραγγαλισμένων συνδικαλιστικών ελευθεριών -μια και η διαπραγμάτευση με το καθεστώς είναι πια άχρηστη για τα αφεντικά- το καθεστώς καταδεικνύει ποιο είναι το δόγμα για τη διαχείριση της εργατικής δύναμης τόσο της 'νόμιμης' όσο και της 'παράνομης'. Με τους όλο και εντονότερους ταξικούς φραγμούς στο σύστημα υγείας, για να εμπεδώσουμε πως η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης δεν είναι πια και τόσο υπόθεση του κράτους. Εργατικό δυναμικό σ' αυτό το κράτος έχουμε περισσότερο απ' ότι χρειάζεται η φάση του ελληνικού καπιταλισμού σήμερα. Και η διαχείρισή του δεν είναι ζήτημα μόνο του επίσημου κράτους. Είναι και κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας που κάνουν καλή δουλειά. Ο ολοένα και εντονότερος εκφασισμός της, αυτό το σκοπό έχει. Να είναι οι ξένοι και ντόπιοι εργάτες πειθαρχημένοι και φοβισμένοι απέναντι στις αποφάσεις του ελληνικού κεφαλαίου.

Τα ιδιώνυμα των τρομονόμων, οι εκδικητικές συνθήκες ομηρίας, η υλική και ηθική εξόντωση που επιβάλλουν οι κρατούντες σ' αυτόν εδώ τον τόπο, δε στοχεύουν και αφορούν μόνο τους αναρχικούς υπονοώντας μια εσωτερική κόντρα κράτους-αναρχίας. Είναι τα μέσα που χρησιμοποιούνται εναντίον όποιων επιλέξουν να παλέψουν για τα συμφέροντα τους κόντρα στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, κόντρα στο κράτος και στο κεφάλαιο. Η καταστολή και οι διώξεις όμως δεν μπορεί να αποτελούν άλλοθι αδράνειας ούτε αιτία δηλώσεων νομιμοφροσύνης. Ιστορικά δεν υπήρξε ποτέ περίοδος που αυτοί που αγωνίζονται να μην βρίσκονται στο στόχαστρο της κρατικής κατασταλτικής επίθεσης. Ιδιαίτερα σε περιόδους βαθιών συστημικών κρίσεων σαν αυτή που βιώνουμε, η καταστολή, χωρίς να εννοούμε μόνο την αστυνομία αλλά γενικά το πέρασμα στη διαρκή κατάσταση εκτάκτου ανάγκης είναι ο στυλοβάτης κάθε απόπειρας να επιβληθούν νέα μέτρα και νέα μνημόνια. Και επειδή η καταστολή από τη φύση της είναι επεκτατική και όσο δεν συναντάει αναχώματα προχωρά, η μόνη απάντηση μπορεί να είναι η οργάνωση του νεοπρολεταριάτου με σκοπό την αναβάθμιση και όξυνση του αγώνα ενάντια στα αφεντικά και τους σχεδιασμούς τους, ενάντια δηλαδή στη νέα οργάνωση της ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας, με βάση, όχημα και πρόσχημα την κρίση. Με σκοπό τη δημιουργία δικιάς μας πολιτικής ατζέντας και με βάση τα δικά μας συμφέροντα και όχι των αφεντικών.

Το ξέρουμε, μαγικές συνταγές δεν υπάρχουν. Με μικρά και σταθερά βήματα, με πίστη στις δυνάμεις μας και με όπλο τις δικές μας αυτόνομες δομές, με μέσα που επιλέγουμε οι ίδιοι και όχι με αυτά που μας επιτρέπει κάθε φορά η κυριαρχία, μακριά από ψευδοδιλλήματα περί νομιμότητας, διαχειριστικές λογικές και εκλογικές αυταπάτες, να οργανώσουμε τη δράση μας και να αγωνιστούμε κόντρα στο κράτος και στο κεφάλαιο, με κοινωνική δράση και ταξικό προσανατολισμό.

